

sua natura salubria fuit Divinique amoris plena:
 eandem etiam Lex universa atque Propheta eodem pro-
 pter reverentiam ~~etiam~~ ornari. Copulata enim hae sunt
 inter se, atque continentur, atque ad eandem originem re-
 verti debent: atque ipse horum omnium author
 atque instantur eodem honore dignus est. Sed et Davi-
 dem rursus invenit testem [Salvator] qui Dominum
 ipsum atque victorem nullo arte appellaverit, neque in-
 vocavit simplici ratione, sed in quibus sancto: quique
 confirmavit juxta Dominum sedem ad dextram, cum quis
 ipse Dominus, occupasse, hostesque ejus occidisse, pe-
 unque scabellum factos. Atque unde providere hunc
 atque providere de his poterat, si ab adversaria ~~pro~~ parte
 inspiratus erat? Imprimis ut ita manifesta ac
 ambagibus provideret Jesum, Dominumque suum cum
 proderet, atque de patris dignitate per Dominum signifi-
 cationem testificaretur, quodque esset ipse virtutem per-
 futuram adversus hostes habiturus? Quae quidem et
 monentiam et perficere, cujus alterius, quam ~~est~~ summe
 Dei sapientiae erat: cujus beneficio et hoc ~~est~~ ^{universum} ~~est~~ ^{totum},
 atque ea, quae ad salutem nostram pertinebant, a prae-
 senti conditione constituta erant, eventumque habuerunt
 auctore suo laud indignam? Verum idem conjiciamus et
 sine. Nisi Moses et Elias, qui sub lege vixerunt, mini-
 stri fuerunt boni verique Dei, atque ad illius volunta-
 tem omnia peregerunt: qua ratione in monte, ubi trans-
 formatus Salvator, gloriamque Divinitatis suae reve-
 labat, discipulorumque quibusdam selectis refulgebat,
 adesse sui, ac perferri Divino splendore poterant,
 qui